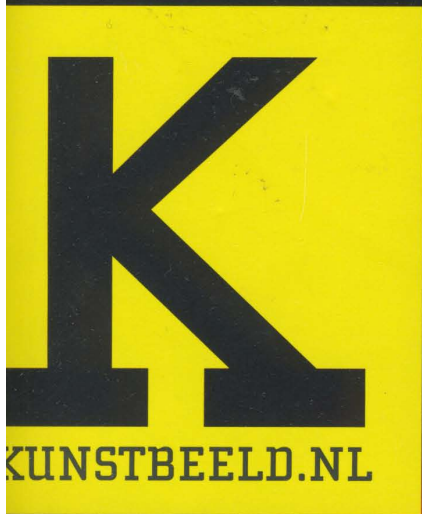
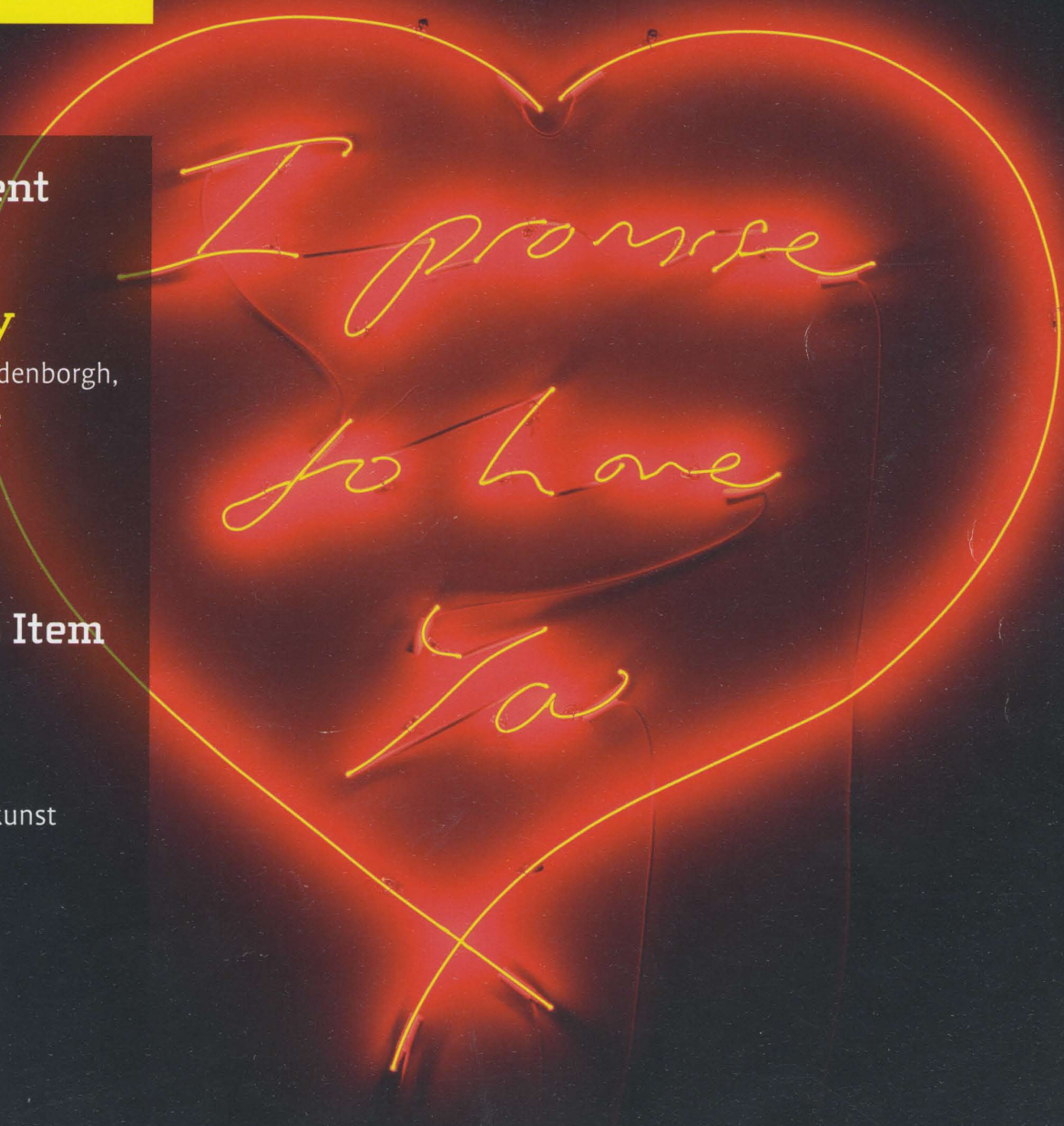


Kunstbeeld: 'Gregor Hildebrandt' by Manon Braat, N°2, 2011

ET TIJDSCHRIFT VOOR BEELDENE KUNST
R 2 2011



Kunstbeeld
35 jaar!
Elke maand een gratis
kunstwerk!



Signalement

mid Tsvetkov

Coverstory

erview Joop van Caldenborgh,
jaar Caldic Collectie

Portfolio

gor Hildebrandt

Collector's Item

arten Dekker

Opinie

karaktermoord op kunst

Essay

ezo politiek?

en verder

ian Ghenie

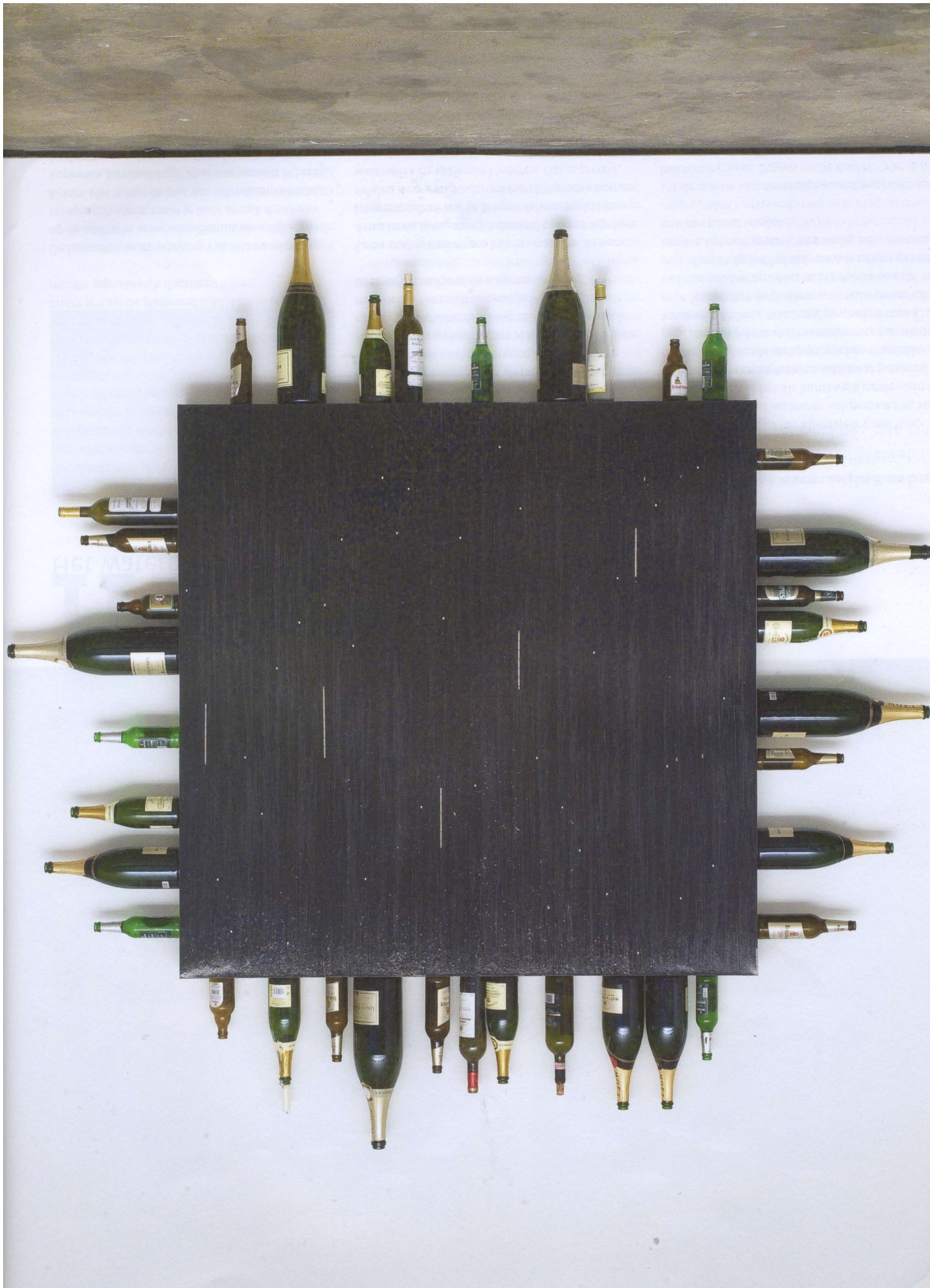
nsen met Picasso

Rotterdam

Gray

€ 10





Portfolio

Portfolio biedt een podium aan jonge kunstenaars die internationaal opereren, maar in Nederland weinig of (nog) niet te zien zijn. Deze maand: **Gregor Hildebrandt**.

Manon Braat | De melancholische werken van Gregor Hildebrandt zijn doordrenkt van vergankelijkheid. Daarbij slaan ze een brug tussen beeld en klank.

Gregor Hildebrandt

Gregor Hildebrandt (1974) woont en werkt in Berlijn. Hij volgde opleidingen aan de Hochschule der Künste in Berlijn en aan de Johannes Gutenberg Universiteit in Mainz. Solotentoonstellingen van hem waren te zien in Galerie Almine Rech in Brussel, Sommer Contemporary in Tel Aviv, Grieder Contemporary, Zürich, Ursula Werz in Tübingen, het Contemporary Art Museum van St. Louis en in het Haus am Waldsee in Berlijn. In 2008 had Hildebrandt een solopresentatie op Art 39 Basel. Zijn werk is onder meer opgenomen in de collecties van het Centre Pompidou in Parijs, de Berlinische Galerie in Berlijn en in de Sammlung zeitgenössischer Kunst des Bundesrepublik Deutschland. Hildebrandt wordt vertegenwoordigd door Wentrup Gallery in Berlijn, Almine Rech Gallery in Parijs en Grimm in Amsterdam, waar dit voorjaar zijn eerste Nederlandse solotentoonstelling te zien is.

← **Gregor Hildebrandt,**

Corona (Pornography, Cure),
2009, cassette tape, bottles
on canvas, 252 x 258 x 13 cm.
Courtesy Wentrup Gallery

Er zit muziek in zijn kunst. Heel letterlijk, al hoor je haar nooit. De Duitse kunstenaar Gregor Hildebrandt is het meest bekend om zijn gebruik van de tape van cassettebandjes. Hij maakt er al sinds een decennium collages mee, talloze inmiddels, maar gebruikt het ook in sculpturen en ruimtevullende installaties. Op de cassettebandjes worden liedjes opgenomen, vervolgens wordt de tape uit de cassettes getrokken, vele meters lang. De collages, die ook wel *Tonbilder* ofwel muziekschilderijen worden genoemd, worden op eenzelfde, erg bewerkelijke manier opgebouwd: de tape wordt in verticale lijnen op canvas gelijmd, strook voor strook, van links naar rechts. De titel verwijst vaak naar de betreffende muziek. *The rip (Portishead)* (2009) bijvoorbeeld is een doek van bijna drie bij twee meter dat is beplakt met tape waarop het nummer *The Rip* van Portishead verschillende keren is opgenomen. De witte puntjes op het canvas markeren steeds het einde van het liedje, de witte lijnen geven het einde van de tape aan. De lengte van het liedje, en die van het hele bandje, bepalen op die manier de compositie. De werken ogen zeer monumentaal. Dat komt niet alleen omdat ze erg groot zijn maar ook praktisch monochroom. De cassettetape is namelijk bijna altijd bruin of antraciet. Zeker van een afstandje denk je als toeschouwer bij een eerste oogopslag te maken te hebben met minimalistische schilderijen.

Niet alleen de tape, ook de cassettebandjes zelf dienen soms als materiaal voor Hildebrandts kunst. Tijdens zijn presentatie op Art 39 Basel transformeerde hij de vloer van de beursstand tot een plakaat van 5000 bandjes, allemaal leeg. De tape ervan had hij in voorgaand werk gebruikt. En behalve cassettebandjes gebruikt Hildebrandt ook andere dragers van geluid. Zo maakte hij een metershoge pilaar van verbogen langspeelplaten die, steeds per twee als vliegende schotels aan elkaar geplakt, op een zijn gestapeld (*Schallplattensäule*, 2007). Cassetbandjes, grammofoonplaten, het zijn media die Hildebrandts generatie associeert met haar jeugd en die gevoelens van nostalgie oproepen. Video- en cassetterecorders worden amper nog gebruikt. Cassettetapes blijken na enkele decennia gewoonweg uit elkaar te vallen. Hetzelfde geldt overigens voor de videobanden, die geregeld terugkeren in zijn werk – bijvoorbeeld in het metersbrede gordijn van

slierten videobandtape waarop de film *Les choses de la vie* van Claude Sautet was opgenomen. Het hele oeuvre van Hildebrandt is doordrenkt van besef van vergankelijkheid en stemt, versterkt door de donkere kleuren en de monumentaliteit van de werken, zwaar melancholisch.

Hildebrandts huidige tentoonstelling bij Grimm heet *Und daß zu Frühe die Parze den Traum nicht ende* ('en dat de Parzen de droom niet te vroeg beëindigen'), een regel uit een gedicht van Friedrich Hölderlin, een Duitse dichter uit de negentiende eeuw. De Parzen, waarover wordt gesproken, zijn de drie Romeinse godinnen die beschikten over het lot van mensen. Volgens de mythologie spint de eerste godin het levensslotgaren, bepaalt de tweede de lengte en knipt de derde het af. Hildebrandt verklaart dat in de tentoonstelling de tape als metafoor van het garen kan worden gezien, maar dat geldt, zegt hij, ook voor zijn werk in het algemeen. Zijn tapes bevatten weliswaar geen concrete levensgeschiedenissen maar wel liedjes die over menselijke verhalen. Het middelpunt van de expositie is een speciaal voor de expositie gemaakt zeer groot doek, *Nehm dir alles was du brauchst (Verschwende deine Jugend – D.A.F.)*, dat lijkt op een schilderij van Jackson Pollock. Op een wit geschilderd doek plakte Hildebrandt stukjes tape, zo geknipt dat het net zwarte verfspatten lijken.

De liedjes die de kunstenaar gebruikt zijn rauw, de teksten niet erg vrolijk. De muziek komt behalve van D.A.F. en Portishead ook van Fehlfarben, The Cure, Iggy Pop en de Duitse zanger Konstantin Wecker. Het is de transformatie van klank naar materiaal die Hildebrandt fascineert. Ook al kun je de muziek niet visualiseren, ze is aanwezig in het materiaal en komt tot leven in de herinnering. Een tentoonstelling van Gregor Hildebrandt is net als een 'stille disco': er klinkt muziek in ieders hoofd, maar in de ruimte is het stil. ■

Gregor Hildebrandt, 'Und dass zu Frühe die Parze den Traum nicht ende', 5 feb. t/m 20 mrt. 2011, Grimm, Keizersgracht 82 & 1e Jacob van Campenstraat 23-25, Amsterdam, www.grimmgallery.com



↑ → Gregor Hildebrandt,
*Und daß zu Frühe die Parze den
Traum nicht ende*, 2010,
pencil on paper and harp,
195 x 110 x 35 cm,
Courtesy Grimm Gallery



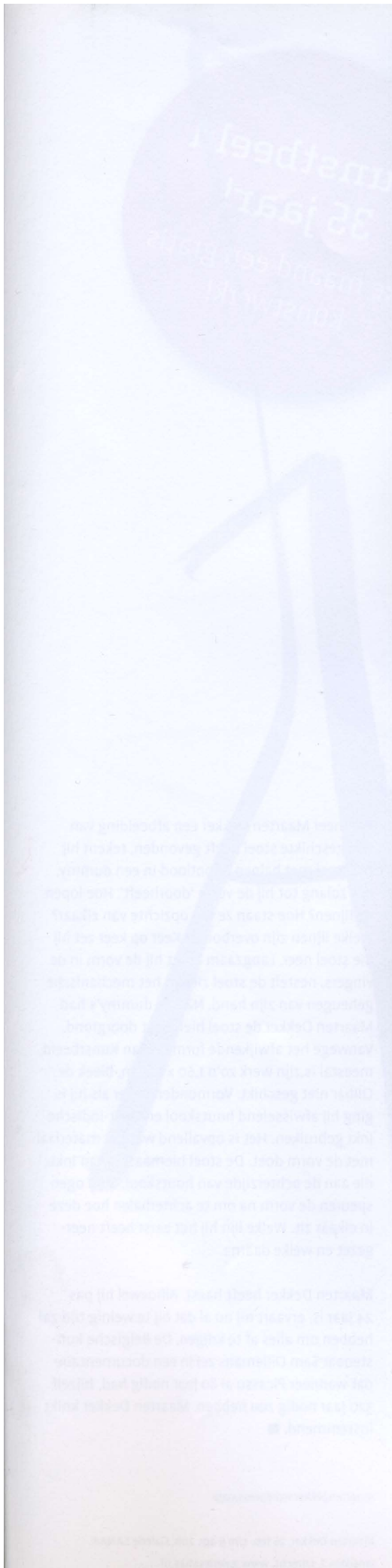
Gregor Hildebrandt,

Keine Tränen (Tuxedomoon),

3 parts, 2010, cassette tape
dispersion on canvas,

269 x 483 cm, foto: Daniela
Steinfeld, Courtesy Van Horn





Gregor Hildebrandt,
The rip (Portishead), 2009,
cassette tape on canvas,
274 x 174 cm, Courtesy
Wentrup Gallery